

JUDr. PAVEL BLAŽEK, Ph.D.

MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 25.6.2013

Čj. 121/2013-OD-SPZ/1

Nejvyšší soud ČR

Burešova 20

657 37 BRNO

Věc: obv. P. H.– stížnost pro porušení zákona

Příloha: spis OS v Lounech sp.zn. 4Nt 91/2013

spisy OS v Teplicích sp.zn. 3T 306/2007, 6T 186/2010, 2T 108/2012 a 47T 50/2012

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám v neprospěch obviněného P. H.

stížnost pro porušení zákona

proti výroku pod bodem II. z usnesení Okresního soudu v Lounech ze dne 3.1.2013, č.j. 4Nt 91/2013-1, které nabylo právní moci dne 3.1.2013.

Usnesením samosoudkyně Okresního soudu v Lounech ze dne 3.1.2013, č.j. 4Nt 91/2013-1, bylo pod bodem I. rozhodnuto tak, že podle § 368 trestního řádu a článku I. odst. 1 amnestie prezidenta republiky ze dne 1.1.2013 je odsouzený P. H. účasten amnestie a promíjí se mu trest odnětí svobody uložený v trvání: 6 měsíců rozhodnutím Okresního soudu v Teplicích sp.zn. 2T 108/2012 a 1 roku rozhodnutím Okresního soudu v Teplicích sp.zn. 3T 306/2007. Podle článku I. odst. amnestie se na odsouzeného hledí, jako by nebyl odsouzen.

Pod bodem II. okresní soud rozhodl, že podle § 368 trestního řádu a článku III. amnestie prezidenta republiky ze dne 1.1.2013 je odsouzený P. H. účasten amnestie a promíjí se mu trest odnětí svobody uložený v trvání: 20 měsíců rozhodnutím Okresního soudu v Teplicích sp.zn. 47T 50/2012 a 14 měsíců rozhodnutím Okresního soudu v Teplicích sp.zn. 6T 186/2010, a to s podmínkou, že se v době pěti let odpovídající lhůtě pro zahlazení odsouzení nedopustí trestného činu.

Odsouzený a státní zástupce se s obsahem rozhodnutí bezprostředně po jeho vydání seznámili a shodně prohlásili, že se vzdávají práva stížnosti. Právní moc je vyznačena dnem 3.1.2013.

Podle § 368 trestního řádu, rozhodnutí o tom, zda a do jaké míry je osoba, již byl pravomocně uložen trest, účastna amnestie, učiní soud, který rozhodl v prvním stupni. Odpykává-li si taková osoba v době rozhodování trest odnětí svobody, učiní rozhodnutí soud, v jehož obvodu se trest vykonává. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

Článek III. odst. 1, 2 písm. c) amnestijního rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 1.1.2013, č. 1/2013 Sb., stanoví následující:

(1) Promíjím s podmínkou, že se osoba, které byl trest prominut, nedopustí trestného činu v době odpovídající lhůtě pro zahlazení odsouzení, nepodmíněné tresty odnětí svobody uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku.

(2) Promíjím nevykonané nepodmíněné tresty odnětí svobody nebo jejich zbytky, pokud byly tyto tresty pravomocně uloženy před 1. lednem 2013, pokud byl uložen trest nepřevyšující 24 měsíců a zároveň nebyl trest uložen osobě, která kromě trestné činnosti, o níž se rozhoduje podle tohoto článku, byla v posledních pěti letech před 1. lednem 2013 odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nebo která byla v posledních pěti letech před 1. lednem 2013 propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody, pokud se na ni nehledí, jako by odsouzena nebyla.

Těmito ustanoveními se však Okresní soud v Lounech důsledně neřídil, když nepřipustným způsobem rozšířil dosah amnestie i na případy, u nichž subsumpce pod čl. III. amnestie nepřicházela v úvahu.

Ze stručného odůvodnění vpředu citovaného rozhodnutí sice nejsou patrné úvahové postupy soudu, nicméně lze mít za to, že soud vycházel ze skutečnosti, že předchozí odsouzení jsou již v důsledku amnestie zahlazena. Z toho důvodu nepoužil výluky z amnestie, uvedenou v čl. III. odst. 2 písm. c), neboli výluky v případě recidivy v posledních pěti letech.

Tento postup soudu by sám o sobě neznamenal porušení zákona, neboť usnesení podle § 368 trestního řádu má co do konstatování účasti odsouzeného na amnestii a z toho vyplývajících konstatování prominutí trestu a zahlazení odsouzení pouze deklaratorní povahu¹. Tresty se promíjejí a případně zahlazují již samotnými účinky vyhlášení amnestie, v tomto případě tedy ke dni 1.1.2013. K tomuto datu je také třeba zkoumat naplnění podmínek amnestie.

Třebaže amnestie ve formě agraciace představuje hromadné promíjení nebo zmírňování pravomocně uložených trestů, tak v konkrétní trestní věci konkrétního odsouzeného je ji třeba aplikovat zcela individuálně, a to ke každému uloženému trestu podle podmínek agraciačních ustanovení vyhlášené amnestie.

Jestliže tedy samosoudkyně ve svém rozhodnutí ze dne 3.1.2013 vycházela z takového právního stavu, že předchozí tresty odnětí svobody, uložené odsouzenému P. H. Okresním soudem v Teplicích v řízeních pod sp.zn. 2T 108/2012 a sp.zn. 3T 306/2007, byly již zahlazeny, uvažovala správně, neboť tyto tresty již nemohly vytvářet překážku použití amnestie ohledně dalších trestů téhož odsouzeného. Jinak řečeno, ohledně trestů amnestovaných podle čl. I. amnestie se na odsouzeného již ke dni 1.1.2013 muselo hledět tak, že odsouzen nebyl, neboť již dnem vyhlášení amnestie nastala fikce neodsouzení.

Samosoudkyně však opomněla, že současné prominutí výkonu více nepodmíněných trestů odnětí svobody podle čl. III. amnestie je logicky možné pouze za situace, kdy by se promíjel určitý nevykonaný trest, přičemž k jinému nepodmíněnému a rovněž nevykonanému a amnestií nezahlazenému trestu odnětí svobody by dotyčný musel být pravomocně odsouzen v období před více než pěti lety (počítáno od 1.1.2013). V daném případě ovšem došlo k situaci, kdy dvě odsouzení k nepodmíněným trestům odnětí svobody, převyšujícím svou výměrou 1 rok, vzájemně vůči sobě vylučují aplikaci článku III. amnestie, neboť platí výluka zpětnosti uvedená v odstavci 2 pod písmenem

¹ Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C.H.Beck, 2008, s. 2597

c) tohoto článku. Konkrétně to znamená, že v trestní věci Okresního soudu v Teplicích sp.zn. 47T 50/2012 nelze uplatnit amnestii, neboť tomu účinně brání odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve věci téhož soudu sp.zn. 6T 186/2010, a vice versa, v trestní věci Okresního soudu v Teplicích sp.zn. 6T 186/2010 nelze amnestii použít, neboť tomu účinně brání odsouzení obv. P. H. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve věci téhož soudu sp.zn. 47T 50/2012. Obě odsouzení pochopitelně nastala ve lhůtě kratší, než je pět roků nazpět od data vyhlášení amnestie.

Postupem Okresního soudu v Lounech byl ve výše uvedeném výroku porušen zákon i v ustanovení § 368 trestního řádu, neboť negativní rozhodnutí se nevydává, tudíž soud v označeném rozsahu aplikoval nesprávnou právní normu.

Porušením zákona ve smyslu § 266 odst. 1 trestního řádu se rozumí porušení nejen trestních zákonů stricto sensu, ale všech trestněprávních předpisů a v návaznosti na ně i jiných právních předpisů uveřejněných či oznámených ve Sbírce zákonů. Stížností pro porušení zákona lze tudíž pravomocné soudní rozhodnutí napadnout i z důvodu vážného nesouladu s rozhodnutím prezidenta republiky o amnestii č. 1/2013 Sb., byť toto rozhodnutí není „zákonem“.

Na základě všech shora uvedených skutečností proto **n a v r h u j i**, aby Nejvyšší soud České republiky:

podle § 268 odst. 2 trestního řádu rozsudkem vyslovil, že ve výroku pod bodem II. z usnesení Okresního soudu v Lounech ze dne 3.1.2013, č.j. 4Nt 91/2013-1, byl ve prospěch obv. P. H. porušen zákon v ustanovení čl. III. odst. 1, 2 písm. c) amnestie prezidenta republiky ze dne 1.1.2013, vyhlášené pod č. 1/2013 Sb., a v řízení předcházejícím též v ustanovení § 368 trestního řádu.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [7 Tz 38/2013](#)